

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 507/2018
10.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Зорица Коларевић и Никола Мрвошевић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Регионални центар граничне полиције према Б и Х Ужице - Станица граничне полиције ..., коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2144/17 од 31.08.2017. године, у седници одржаној 10.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2144/17 од 31.08.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2144/17 од 31.08.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу - Судска јединица Бајина Башта П1 435/2016 од 28.04.2017. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован приговор апсолутне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да Фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених Републике Србије – Испостава ... тужиоцу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, за период од 29.01.2010. године до 31.12.2011. године, у износима опредељеним према месечним основицама као у том ставу изреке и по стопама које буду важиле на дан уплате, те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 72.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2144/17 од 31.08.2017. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и у ставу другом изреке, док је ставом другим изреке укинута решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. ЗПП.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 6/18 од 01.02.2018. године уступљено је Врховном касационом суду на стварну надлежност одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2144/17 од 31.08.2017. године.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да на основице додатка на плату по основу нередовности у раду, уплати законом предвиђене доприносе Републичком фонду ПИО. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама о праву тужиоца да потражује од тужене уплату доприноса на (правноснажном и извршном пресудом) досуђени износ на име додатка на плату по основу нередовности у раду (укупно 120.440,16 динара), не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Наиме, чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса, поднета је 19.12.2016. године, а предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО на основице додатка на плату по основу нередовности у раду (правноснажном и извршном пресудом досуђени износ од 120.440,16 динара), што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић